

Zadania ustawowe Rady Polityki Penitencjarnej zostały określone w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku *o Służbie Więziennej*. Są nimi :

- inicjowanie nowych kierunków oddziaływań penitencjarnych
- dokonywanie oceny bieżącej polityki penitencjarnej
- inicjowanie, przeprowadzanie i wspieranie badań naukowych dotyczących zadań Służby Więziennej
- inicjowanie i wspieranie przedsięwzięć służących poprawie bezpieczeństwa funkcjonariuszy i pracowników Służby więziennej oraz osób skazanych na karę pozbawienia wolności tymczasowo aresztowanym oraz osobom wobec których są wykonywane kary pozbawienia wolności i środki przymusu skutkujące pozbawieniem wolności
- przedstawianie opinii w sprawach przekazanych przez Ministra Sprawiedliwości związanych z jego kompetencjami określonymi w ustawie o Służbie Więziennej.

Członkowie Rady Polityki Penitencjarnej są powoływani i odwoływani przez Ministra Sprawiedliwości. Kadencja Rady trwa 4 lata. Rada obraduje na posiedzeniach, które odbywają się co najmniej raz w kwartale. Pracami Rady Polityki Penitencjarnej kieruje jej Przewodniczący przy pomocy Prezydium Rady, w skład którego poza Przewodniczącym Rady wchodzi : Zastępca Przewodniczącego Rady, dwóch członków oraz Sekretarz.

Przewodniczący Rady Polityki Penitencjarnej ma obowiązek: sporządzić sprawozdanie ze swojej działalności w każdym roku kalendarzowym, i przedłożyć je Ministrowi Sprawiedliwości do dnia 31 marca.

Za zgodność z oryginałem

Niniejsze sprawozdanie obejmuje okres za 2011 rok .

W 2011 roku Rada Polityki Penitencjarnej obradowała na czterech posiedzeniach, które odbyły się w następujących dniach :

- 7 marca 2011 roku.
- 7 czerwca 2011 roku.
- 27 września 2011 roku.
- 20 grudnia 2011 roku.

W okresie objętym niniejszym sprawozdaniem, Minister Sprawiedliwości nie skorzystał z uprawnienia określonego w art. 2 ust. 5 pkt 5 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. *o Służbie Więziennej* (Dz. U. Nr 79, poz. 523 z późn. zm., dalej : *ustawa o Służbie Więziennej*), i nie przekazał Radzie Polityki Penitencjarnej do zaopiniowania żadnej sprawy, związanej z jego kompetencjami określonymi w ustawie *o Służbie Więziennej*.

Podczas posiedzeń, członkowie Rady Polityki Penitencjarnej poddali analizie następujące kwestie problemowe : realizowaną reformę Służby Więziennej i reformę szkolenia Funkcjonariuszy Służby Więziennej, stosowanie i funkcjonowanie Systemu Dozoru Elektronicznego, przygotowanie oraz wyniki V Kongresu Penitencjarnego, zatrudnianie skazanych, Raport Europejskiego Komitetu do Spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT) dotyczący Polski po wizytacji w dniach 26.11. - 08.12.2009r., możliwości zapobiegania powstawaniu negatywnego zjawiska tzw. „przeludnienia” w jednostkach penitencjarnych.

W odniesieniu do reformy Służby Więziennej i reformy szkolenia funkcjonariuszy Służby Więziennej, członkowie Rady Polityki Penitencjarnej zapoznali się z informacją przedstawioną przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, z której wynika, że w jednostkach penitencjarnych wprowadzono nowe

Za zgodność z oryginałem

rozwiązanie organizacyjne, polegające na powołaniu i wdrożeniu w struktury zakładów karnych i aresztów śledczych oddziałów penitencjarnych, zdefiniowanych jako jedne z komórek organizacyjnych, które – w zależności od potrzeb – mogą przybierać formę działów, zespołów i samodzielnych stanowisk. Pierwszy etap wdrażania oddziałów penitencjarnych obejmował 36 jednostek, a obecnie funkcjonują w nim wszystkie areszty śledcze i zakłady karne o pojemności powyżej 200 osadzonych, tj. 125 jednostek penitencjarnych, w których wdrożono 244 oddziały penitencjarne. W zakładzie karnym i areszcie śledczym może zostać utworzony oddział zewnętrzny realizujący zadania oddziału penitencjarnego. Oddział penitencjarny ma być strukturą dominującą w jednostkach penitencjarnych. Na dyrektorze jednostki spoczywa obowiązek koordynowania jednolitości polityki penitencjarnej i ochronnej realizowanej w poszczególnych oddziałach penitencjarnych. W zakresie jego obowiązków jest też organizowanie współpracy działów kwatermistrzowskich z funkcjonariuszami lub pracownikami zajmującymi się zadaniami kwatermistrzowskimi w oddziałach penitencjarnych. Wielkość oraz liczba, a także obsada personalna takiego oddziału, zależą od przeznaczenia jednostki, kategorii osadzonych, architektury oraz liczby etatów, przy czym powinien obejmować od 200 do 350 osadzonych. Oddział penitencjarny ma zatem stanowić wydzieloną część zakładu karnego, aresztu śledczego lub oddziału zewnętrznego z wyodrębnioną, odpowiednio dobraną kadrami, realizującą zadania penitencjarne, ochronne, ewidencyjne, finansowe, kwatermistrzowskie oraz służby zdrowia. Kierujący oddziałem penitencjarnym ma być nie tylko bezpośrednim przełożonym jego kadry, ale także osobą, która sprawuje nadzór nad funkcjonariuszami i pracownikami innych komórek organizacyjnych funkcjonujących w oddziale lub na jego rzecz. Oddział skupia się w szczególności na pracy penitencjarnej – z wyłączeniem diagnostyki, nauczania i terapii – ochronie wewnętrznej, rozmieszczeniu osadzonych, nadzorze nad korespondencją. Realizuje także niektóre, ściśle ustalone zadania z zakresu przygotowania osadzonych do transportowania, mając na uwadze uprawnienia osadzonych wynikające z

Za zgodność z oryginałem

przepisów prawa. Jeśli zajdzie taka potrzeba, funkcjonariusze i pracownicy innych komórek organizacyjnych mogą być włączani do zespołu czasowo lub na stałe. W oddziałach penitencjarnych, mniejsze, komplementarne zespoły funkcjonariuszy, bez szczebli pośrednich, będą miały możliwość szybszego i skuteczniejszego reagowania na wszystko, co dzieje się w zakresie ich działania, w tym ewentualne zagrożenie czy niepokojące zachowania osadzonych. Zwiększeniu ma ulec liczba funkcjonariuszy pracujących w bezpośrednim kontakcie z osadzonymi, usprawnieniu ma ulec obieg dokumentacji oraz jej przekazywanie w ramach oddziału penitencjarnego co w efekcie umożliwi podniesienie szybkości i sprawności w rozwiązywaniu bieżących problemów, zarówno skazanych jak i funkcjonariuszy pełniących służbę w oddziale penitencjarnym. Z informacji przedstawionych przez Centralny Zarząd Służby Więziennej wynika, że zwiększyła się także odpowiedzialność personelu za podejmowane działania i ich efekty oraz poprawie uległa organizacja i efektywność pracy funkcjonariuszy w zakresie realizowanych zadań.

Odnośnie szkolenia funkcjonariuszy i pracowników SW, Dyrektor Generalny przedstawił informację o wprowadzeniu nowego modelu szkolenia, który wzbogaca system szkolenia funkcjonariuszy o możliwości rozwoju i zdobywania określonych kompetencji i umiejętności radzenia sobie w sytuacjach trudnych, co umożliwi identyfikację źródeł problemów w komunikacji i relacjach między funkcjonariuszami i osadzonymi oraz doprowadza do redukcji napięć. Nowy model szkolenia nie ogranicza się do formuły wewnątrz-resortowego podnoszenia kwalifikacji, ale przewiduje współpracę ze światem nauki, wdrażanie innowacyjnych metod dydaktycznych i organizacyjnych stosowanych w kształceniu dorosłych. Ma zwracać większą uwagę na rolę samokształcenia, m.in. w formie studiów podyplomowych, wprowadza nowe metody szkoleniowe, tj. kształcenie na odległość (np. e-learning). W programach szkolenia położono nacisk przede wszystkim na aspekt praktyczny wynikający ze specyfiki pracy w Służbie

Za zgodność z oryginałem

Więzienniej. Członkowie Rady wyrazili zadowolenie z zamiaru reformy szkolenia funkcjonariuszy SW podkreślając jednocześnie, że celowym jest by reforma uwzględniała konieczność zwiększenia ilości funkcjonariuszy SW z wykształceniem kierunkowym resocjalizacyjnym, bo specjalistów od resocjalizacji w skali kraju nie jest zbyt wielu. Wyrażony został pogląd, że dotychczasowe programy nauczania studentów bazowały na przestarzałych podręcznikach, prezentowały niski poziom merytoryczny, nie uwzględniały osiągnięć nowoczesnej myśli resocjalizacyjnej i te aspekty szkolenia funkcjonariuszy SW należy zmienić. Podkreślono w szczególności potrzebę objęcia szkoleniami w szerszym niż dotychczas zakresie funkcjonariuszy zatrudnionych w oddziałach i działach ochrony. Zwrócono uwagę na podjęte w ostatnim czasie próby realizacji programów edukacyjnych kształcenia więźniów długoterminowych i dożywotnich.

Odnośnie problematyki związanej z wykonywaniem kary pozbawienia wolności w warunkach systemu dozoru elektronicznego, członkowie Rady Polityki Penitencjarnej zostali zapoznani przez Pełnomocnika Ministra Sprawiedliwości ds. wdrożenia Systemu Dozoru Elektronicznego z przebiegiem poszczególnych etapów wdrażania SDE na terenie wszystkich apelacji. Zapoznali się również z Zarządzeniem nr 167/10/CZSW Ministra Sprawiedliwości w sprawie nadania statutu Centralnemu Zarządowi Służby Więzienniej, na mocy którego utworzono Biuro Dozoru Elektronicznego - komórkę organizacyjną CZSW odpowiedzialną za nadzór merytoryczny i techniczny nad funkcjonowaniem Systemu Dozoru Elektronicznego (SDE), w zakresie określonym przepisami ustawy z dnia 7 września 2007 r., *o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego*. Od dnia 1 stycznia 2011 r., Biuro Dozoru Elektronicznego CZSW przejęło od Konsorcjum Comp S.A. obsługę i koordynację części zadań wykonywanych przez Centralę Monitorowania, w zakresie czynności związanych z bezpośrednim wykonywaniem kary w SDE, co jest strategicznym elementem Systemu Dozoru Elektronicznego. Do 31 grudnia 2010 r. System

Za zgodność z oryginałem

Dozoru Elektronicznego był w końcowej fazie III etapu wdrażania i w pełni funkcjonował w apelacjach sądowych: białostockiej, krakowskiej, lubelskiej i warszawskiej. Na tym poziomie rozbudowy systemu, stworzona została potencjalna możliwość wykonania kary pozbawienia wolności w SDE dla 2000 skazanych. W tym czasie trwała również rozbudowa systemu mająca na celu zwiększenie jego pojemności i przygotowanie go do odbycia kary dla kolejnych 2 000 skazanych.

Od dnia 01.01.2011r. System Dozoru Elektronicznego został rozszerzony o obszar właściwości terytorialnej apelacji poznańskiej, gdańskiej i rzeszowskiej oraz Sąd Okręgowy w Łodzi, co łącznie potencjalnie umożliwi wykonanie kary w stosunku do 4000 skazanych. Pełna realizacja systemu została zaplanowana w V etapach, ostatni V etap (od 1 stycznia 2012 roku do 31 sierpnia 2014 roku) umożliwi wykonywanie kary pozbawienia wolności w SDE na terenie całego kraju dla potencjalnej maksymalnej liczby 7500 skazanych (w wymiarze dziennym i miesięcznym). Dyrektorzy jednostek penitencjarnych znajdujących się w obszarach właściwości terytorialnej apelacji objętych SDE przyjęli dodatkowe obowiązki w wykonywaniu zadań w dozorze elektronicznym, realizując systemowe działania kwalifikacji do SDE wszystkich skazanych ze swoich zakładów, którzy spełniają wymogi ustawowe do odbywania kary w SDE i udzielają pomocy rodzinom w składaniu wniosków. Członkowie Rady Polityki Penitencjarnej omówili możliwość wykorzystania SDE również jako skutecznego mechanizmu powodującego zmniejszenie stanu zaludnienia jednostek penitencjarnych. Część członków Rady zauważyła, że obecne rozwiązania w zakresie SDE, mimo kolejnych nowelizacji przepisów, nadal nie są rozwiązaniami optymalnymi i celowym byłoby ich ponowne przeanalizowanie w kontekście poszerzenia możliwości stosowania SDE w innych obszarach niż tylko jako jeden z systemów wykonania kary pozbawienia wolności np jako kary. Zauważono, że obecnie obowiązująca ustawa *o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego* jest ustawą periodyczną (będzie obowiązywała

Za zgodność z oryginałem

do 2014r.) i nieuchronnie zbliża się konieczność dokonania szerokiego audytu dotychczasowego działania tej instytucji oraz rozważenia możliwości jej ewentualnego wprowadzenia do polskiego porządku prawnego na stałe poprzez wprowadzenie do kodeksów oraz zakresu stosowania SDE. Członkowie Rady wyrazili gotowość zapoznania się z projektami legislacyjnymi opracowywanymi w tym zakresie w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz zadeklarowali wzięcie udziału w opiniowaniu projektów.

Członkowie Rady Polityki Penitencjarnej w okresie objętym sprawozdaniem zapoznali się z przygotowaniem a następnie z wynikami V Kongresu Penitencjarnego, który odbył się w dniach 23 - 25 maja 2011 r. w Popowie.

Odnośnie zatrudnienia skazanych, członkowie Rady Polityki Penitencjarnej zapoznali się z informacją o bieżącej działalności w tym zakresie jednostek penitencjarnych oraz o działaniach podejmowanych przez SW, zmierzających do zatrudniania skazanych w partnerstwie publiczno – publicznym oraz publiczno – prywatnym. Analizie poddano wpływ na zatrudnienie skazanych wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 2010 r. dotyczącego sposobu określenia minimalnego wynagrodzenia skazanych oraz zmiany ustawy o finansach publicznych, które spowodowały przekształcenie gospodarstw pomocniczych w instytucje gospodarki budżetowej oraz wyeliminowały zapisy dotychczas istniejące we wskazanej ustawie, umożliwiające jednostkom finansowym sektora publicznego składanie zamówień firmom przywieziennym, bez procedury przetargowej. Członkowie Rady Polityki Penitencjarnej przeanalizowali rozwiązania funkcjonujące w zakresie zatrudnienia skazanych w innych krajach, możliwości i zakres ich wykorzystania w polskich warunkach, podkreślili konieczność poszukiwania możliwości stworzenia rozwiązań systemowych, które mogłyby na przykład polegać na wyodrębnieniu sektora publicznego produkcji, który gwarantowałby zatrudnianie osób pozbawionych wolności lub zastrzeżenie

Za zgodność z oryginałem

wytwarzania określonych produktów do wyłącznej kompetencji zakładów zatrudniających osoby pozbawione wolności. Członkowie Rady byli zgodni, iż praca ma ogromne pozytywne znaczenie w procesie resocjalizacji skazanych ale tylko wówczas, gdy jest odpłatna, nagradzana, podkreślając, że praca o charakterze produkcyjnym czy usługowym o ile ma być realnym narzędziem resocjalizacyjnym, nie może być wykonywana nieodpłatnie. Zwrócono uwagę, że praca skazanych jest również istotnym elementem podnoszącym bezpieczeństwo i porządek w jednostkach penitencjarnych. Dostrzegli znaczne trudności w swoistej „nieufności” społeczeństwa do osób pozbawionych wolności i wynikające z tego faktu odpowiednie sformułowanie przekazu społecznego odnośnie konieczności zatrudnienia skazanych, eksponując istotne zagrożenie, w postaci mogącego wystąpić w znaczącej skali braku zrozumienia społeczeństwa dla działań państwa, zmierzających do zapewnienia zatrudnienia skazanych, w sytuacji braku tak intensywnych - w odczuciu społecznym - działań państwa, wobec istniejącego zjawiska bezrobocia wśród osób pozostających na wolności. Zwrócono w tym kontekście uwagę, na dość szeroko występujący w populacji osób pozbawionych wolności problem stosunkowo niskich kwalifikacji skazanych. Członkowie Rady wypracowali pogląd o celowości doprowadzenia do zdiagnozowania, rozpoznania rynku w sposób konkretny, opracowania stosownych rozwiązań systemowych dotyczących zatrudnienia skazanych i złożenia inicjatywy legislacyjnej, będącej konkretną propozycją dla więziennictwa, z uwzględnieniem zaangażowania samorządów w pracę skazanych, która to praca mogłaby być kontynuowana po opuszczeniu jednostek penitencjarnych.

W okresie objętym sprawozdaniem, Członkowie Rady obszernie i ze szczególną uwagą, dyskutowali nad treścią Raportu Europejskiego Komitetu do Spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT) dotyczącym Polski po wizytacji w dniach 26.11.- 08.12.2009r. W ocenie niektórych Członków Rady, Raport nie stał się przedmiotem poważnej debaty,

Za zgodność z oryginałem

nie spowodował znaczącej inicjatywy, która byłaby nastawiona na stałe monitorowanie Raportów CPT i wyciąganie z nich wniosków. Członkowie Rady w większości stanęli na stanowisku, iż jedynym zauważonym przez media oddźwiękiem na opublikowanie Raportu, była konferencja prasowa zorganizowana przez Helsińską Fundację Praw Człowieka. Wyrazili pogląd, że po upublicznieniu Raportu, celowym byłoby zorganizowanie konferencji prasowej Ministra Sprawiedliwości, Służby Więziennej, MSWiA oraz MEN, ponieważ funkcjonowanie tych instytucji zostało przeanalizowane w Raporcie i w odniesieniu do ich działalności sformułowano krytyczne uwagi, co nie zostało zdaniem członków Rady, w zadawalającym stopniu odnotowane przez polski rząd. Członkowie Rady stanęli na stanowisku, że Komunikat zamieszczony przez Ministerstwo Sprawiedliwości na stronie internetowej MS, po opublikowaniu Raportu CPT, dotyczy w większości ogólnego przedstawienia czym jest CPT, ale nie zawiera odniesienia się rządu do treści raportu, w wyniku czego Obywatel nie ma możliwości zapoznania się ze stanowiskiem polskich władz na temat tego raportu. Zauważono, że obszerność stanowiska polskiego rządu (liczącego ponad 80 stron) spowoduje nikłe zainteresowanie społeczeństwa problematyką poruszoną w Raporcie, ograniczając je do kręgu osób będących zaangażowanymi fachowcami. Zdaniem większości członków Rady, istotne było zwłaszcza udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy odbywały się lub będą się odbywały robocze posiedzenia fachowców ze wszystkich resortów o których mówi raport. Skonstatowali, że Raport nie wywiera żadnego wpływu w Polsce, mimo że jest znakomitym instrumentem, którym można uzasadnić wiele działań na rzecz więziennictwa. Raport dostarcza bowiem argumentów do wykazania, że jest nadal problem z zaludnieniem jednostek penitencjarnych, który nie wynika z subiektywnej oceny osadzonych, czy funkcjonariuszy SW, ale również ze stanowiska organizacji pozarządowej o charakterze międzynarodowym. Podkreślono, że CPT obecnie zaleca 4 m² powierzchni na jednego skazanego, który to standard na dzień dzisiejszy nie jest w Polsce możliwy do osiągnięcia, ale celowym jest podjęcie

Za zgodność z oryginałem

dyskusji na ten temat, ponieważ należy spróbować pozyskać środki na ten cel i w tym aspekcie Raport CTP mógłby być pomocny. Członkowie Rady zwrócili uwagę na inne kwestie podniesione w Raporcie np. warunki badań lekarskich skazanych, gdzie CTP wnioskuje by te badania odbywały się poza zasięgiem wzroku i słuchu funkcjonariuszy SW. Zwrócono uwagę, że istotnym argumentem przemawiającym za intensyfikacją działań związanych z rozluźnieniem stanu zaludnienia w jednostkach penitencjarnych jest fakt, że na 31 maja 2011 rok było wytoczonych 4 370 spraw o odszkodowanie lub zadośćuczynienie za osadzenie w przeludnionej celi. Nawet przy założeniu, że polskie sądy oddalą te pozwy, spowoduje to wyczerpanie drogi sądowej w polskim porządku prawnym i otworzy możliwość wystąpienia przez skazanych przed europejskimi organami wymiaru sprawiedliwości. Przy dużej ilości tego typu spraw, może to zostać uznane przez ETPC za problem systemowy i wówczas zasądzenia mogą kształtować się na poziomie około kilku tysięcy euro.

W 2011r. za temat szczególnie ważki i wymagający pilnego rozwiązania, uznano kwestię możliwości zapobiegania powstawaniu negatywnego zjawiska tzw. „przeludnienia” w jednostkach penitencjarnych. Jako zasadniczy mechanizm sprzyjający powstawaniu zjawiska nadmiernego zaludnienia jednostek penitencjarnych, zdiagnozowano strukturę kar orzekanych przez sądy powszechne, a więc kwestie pozostające w ścisłym związku z wymiarem sprawiedliwości, nie zaś z wykonywaniem kar czy polityką penitencjarną. Jako wyjątkowo negatywny fakt oceniono, iż w strukturze orzekanych kar, karą po którą sądy sięgają najczęściej, stanowi kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Postanowienia o zarządzeniu wykonania takiej kary, wydawane przez sądy w późniejszym czasie, są zasadniczym czynnikiem napędzającym liczbę osób przebywających w jednostkach penitencjarnych. W aspekcie struktury orzekanych kar, zwrócono szczególną uwagę na funkcjonowanie konsensualnych sposobów zakończenia procesu karnego określonych w art. 335 kpk oraz art. 387 kpk,

Za zgodność z oryginałem

stanowiących w 2010 roku ponad 50 % wszystkich orzeczeń. Rozważano możliwości zapobiegania powyższemu zjawisku między innymi poprzez upowszechnienie wśród sędziów i prokuratorów za pomocą szkoleń zawodowych (organizowanych przez Krajową Szkołę Sędziów i Prokuratorów czy też w ramach szkoleń prowadzonych w wyniku realizacji programów europejskich np. POKL, Mechanizm Norweski) idei :

- dążenia do zwiększenia udziału kar wolnościowych w strukturze kar orzekanych za tzw. drobne przestępstwa,

- możliwości podniesienia efektywności orzekanych środków probacyjnych poprzez między innymi nakładanie na skazanych obowiązków probacyjnych w postaci udziału w programach terapeutycznych czy korekcyjno – edukacyjnych;

- korzystania w szerszym zakresie przez sądy i prokuratury z instytucji określonej w art. 72 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (jeżeli osoba uzależniona lub używająca szkodliwie substancji psychoaktywnej, której zarzucono popełnienie przestępstwa pozostającego w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej, zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, podda się leczeniu, rehabilitacji lub udziałowi w programie edukacyjno-profilaktycznym prowadzonym przez zakład opieki zdrowotnej lub inny podmiot działający w ochronie zdrowia, prokurator może zawiesić postępowanie do czasu zakończenia leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie a następnie, po podjęciu postępowania prokurator, uwzględniając wyniki leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie edukacyjno-profilaktycznym, postanawia o dalszym prowadzeniu postępowania albo występuje do sądu z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania, które można także zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności a zastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania nie stoi na przeszkodzie uprzednia karalność sprawcy).

Za zgodność z oryginałem

Członkowie Rady podjęli decyzję o podjęciu w 2012r. próby sformułowania uchwały skierowanej do Ministra Sprawiedliwości, zawierającej najistotniejsze konkluzje z obrad Rady Polityki Penitencjarnej w 2011r., z apelem o jej upowszechnienie.

Stanisław Chmielewski

Za zgodność z oryginałem

.....
data podpis

20.05.2014
M. W. Prokurator
M. W. Prokurator
M. W. Prokurator